

GREER HENDRICKS

SARAH PEKKANEN

TU NE VIENIŠA

Iš anglų kalbos vertė

Irena Kupčinskienė

Sofoklis

VILNIUS, 2022

Nuo Greer:

Robertui, kuris visada padrašina mane nuversti sienas

Nuo Sarah:

Benui, Tammiui ir Billy'ui

PIRMA DALIS

1 SKYRIUS

ŠĖJA

Skaičiai niekada nemeluoja. Statistika, diagramos, procentai neturi slaptų potekusių ar pilkų atspalvių. Jie skaidrūs ir tikri. Tik kai žmonės pradeda jais manipuliuoti, vartyti ir keisti, jie tampa melagingi.

Duomenų knyga, p. 1

ANT KAVOS STALIUKO stovi dvi vyno taurės – romantiško vakaro įrodymas. Nunešu jas ir išplaunu, nutrindama raudonas dėmes taurių dugne. Kava jau verda, mažoje virtuvėje sklando tamsių skrudintų pupelių aromatas. Šonas parodė man jas, kai prieš pusantrų metų įsikrausčiau į jo butą Mari Hile.

Pasuku galvą, išgirdusi rakinamas duris, ir pasirodo Šonas, šlepsėdamas įsispiriamomis šlepetėmis. Jis niūniuoja kaip visada, kai jaučiasi laimingas. Pastaruoju metu labai dažnai.

– Labas, – sakau, kai jis padeda prekybos centro „Whole Foods“ pirkinį krepšelį, ant kurio viršaus violetinių tulpių puokštė. – Anksti atsikėlei.

Tankūs rusvi Šono plaukai kiek sulipę ant pakaušio. Nuslopinu norą ištiesti ranką ir perbraukti juos pirštais.

– Pamaniau, kad nupirksiu ko nors pusryčiams. – Jis išima kiaušinius, sviestinius ragelius ir braškes.

Kai aš tiesiu ranką link kavinuko, Šono miegamojo durys atsiveria, jis stveria tulpes, o jo mergina Džodė įeina į virtuvę.

– Labas rytas, – sveikinasi ražydamasi. Džodė mūvi Šono šortukus, kurie vos matosi iš po Šono sportinės palaidinės su gobtuvu. Garbanoti Džodės plaukai surišti į arklį uodegą, kojų nagai nulakuoti ryškiai rožine spalva.

Šonas įteikia jai tulpes ir pabučiuoja. Aš greit nusigrėžiu, atidarau šaldytuvą, išimu migdolų pieną ir supilu į kelioninį puodelį.

– Skanių pusryčių, – palinkiu. – Einu šiek tiek padirbėti.

– Sekmadienį? – Džodė suraukia tobulą nosytę.

– Noriu peržiūrėti savo gyvenimo aprašymą. Rytoj man darbo pokalbis.

Stveriu savo krepšį su skreitiniu kompiuteriu nuo suolo prie laukųjų durų. Po suolu Džodės basutės glaudžiasi prie šlepečių, kurias Šonas ką tik nusiavė. Didžiuoju kojos pirštu praskiriu jų apavą, einu pro duris, leidžiuosi laiptais ir smunku į ūkanotą rugpjūčio rytą.

Priėjusi gatvės kampą suvokiu, kad palikau kelioninį puodelį virtuvėje ant stalo. Bet, užuot grįžusi į butą, nusprendžiu pasilepinti šalta latės kava. Šiomis dienomis stengiuosi praleisti kuo mažiau laiko bute.

Nes skaičiai niekada nemeluoja. O du plius vienas lygu... per daug.

Atidariusi sunkias stiklines „Starbucks“ duris pastebiu, kad viduje daug žmonių. Bet tai nestebina: septyniasdešimt aštuoni procentai suaugusių Amerikos gyventojų geria kavą kasdien, didesnis skaičius moterų negu vyrų – nuolat. O Niujorkas – ketvirtas labiausiai pamišęs dėl kavos miestas šalyje.

Nieko negaliu padaryti – dažnai žiūriu į pasaulį per statistiką. Ir ne todėl, jog dirbdama rinkos analitike turiu nagrinėti skaičius, kad padėčiau bendrovėms priimti sprendimus dėl parduodamų produktų. Tą darau nuo vaikystės. Pradėjau rašyti duomenis į užrašų knygeles nuo vienuolikos metų, kaip kitos mergaitės rašo dienoraštį.

„Oho, priaugai dvylika svarų nuo pastarojo apsilankymo“, – pasakė mano gydytoja, kai nuėjau pasidaryti gerklės streptokokų tyrimo prieš septintą klasę.

„Šėja, tu aukščiausia. Ar gali atsistoti paskutinėje eilėje?“ – liepė penktos klasės mokytoja fotografuojantis klasės nuotraukai.

Nė vienas to nepasakė neigiama intonacija, bet komentarai kartu su kitais dažnai girdimais privertė suvokti, kad skaičiai veikia kitų žmonių požiūrį į tave.

Aš įpratau užrašinėti savo ūgį, svorį, per futbolo rungtynes įmuštų įvarčių skaičių. Registravau ir kitus duomenis: monetų nominalų skaičių savo taupyklėje, per mėnesį perskaitytas bibliotekos knygas, „Amerikos dievaičio“ balsavimus, kiek aukso, sidabro ir bronzos medalių Jungtinės Valstijos laimėjo olimpinėse žaidynėse.

Šiais laikais aš jau susitaikiusi su savo kūnu, nukreipiau dėmesį į sveikatą ir jėgą ir dabar, užuot užsirašinėjusi svarstyklių rodmenis, pasižymiu, per kiek laiko nubėgu dešimt kilometrų ir štanga iškeltą svorį.

Apsidairau kavinėje. Moteris kažką spausdina, palinkusi virš skreitinuko. Porelė sėdi susiglaudusi, ji užmetusi koją jam ant šlaunies, ant kelių išskleistas laikraštis „New York Times“. Tėvas su berniuku vienodomis komandos „Yankees“ kepurėmis laukia užsakymo prie prekystalio.

Pastaruoju metu atrodo, kad žvaigždės nusiteikusios prieš mane. Man trisdešimt vieni, aš neturiu vaikino. Kai praėjusį mėnesį viršininkas pasikvietė į savo kabinetą, maniau, kad būsiu paaukštinta, tačiau sužinojau, kad eisiu žemesnes pareigas. Atrodo, lyg lėtai leisčiausi spirale žemyn.

Kaip įmanydama stengiuosi pakreipti įvykius. Pirmiausia turiu susirasti naują darbą, tada galbūt užsiregistruosiu pažinčių svetainėje. Mano gyvenime atsirado tuščia ertmė, kurią užpildydavo Šonas. Prieš jam susipažįstant su Džode, mudu

bent kartą per savaitę užsisakydavome kinų maisto, žiūrėdavome „Netflix“. Šonas nuolat kažkur nukišdavo raktus. Vos tik išgirdusi šaukiant: „Šėja?!“, aš iškart suprasdavau, kad turiu padėti juos surasti. Jis laistydavo kambarinę gėlę, kurią mudu pavadinome Fredu, o aš paimdavau korespondenciją.

Šonas – pirmas tikrai man patikęs vyriškis nuo tada, kai išsiskyriau su studijų laikų vaikinu. Pradėjau įsimylėti Šoną prieš kelis mėnesius. Maniau, kad jis jaučia tą patį.

Barista pastato mano kavą ant prekystalio, pasiimu puodelį ir einu pro duris.

Nors dar tik kelios minutės po devynių, kaitra klampis ir slegianti, ji įtraukia mane, einančią į metro stotį 33-iojoje gatvėje. Pajutusi prie kaklo limpančius plaukus, sustoju, išsiimu iš krepšio elastinį kaspiną ir susirišu arklio uodegą.

Šis paprastas veiksmas užtrunka dvidešimt dvi sekundes.

Leisdamasi laiptais į tunelį matau iš stoties išvažiuojantį traukinį. Keli žmonės, ką tik išlipę iš jo, kopia laiptais priešais mane. Nusileidusi į peroną pajuntu silpną nuo traukinio atsklindantį vėją. Neoninė lempa virš galvos suvirpa, iš perpildytos šiukšliadėžės pasklinda šiukšlės. Už kelių metrų nuo manęs laukia tik dar vienas žmogus. Kodėl jis nesėdo į ką tik nuvažiuosį traukinį? Jei koks nors žmogus tave priverčia pasijusti nesmagiai, paprastai tam yra svari priežastis. Vyriškis su barzdele ir kuprine, lūkuriuojantis tuščiam metro perone sekmadienio rytą, nepakankama priežastis, kad mano širdis imtų plakti smarkiau, bet jo žvilgsnis – pakankama. Akies krašteliai stebiu, ar jis nedaro jokių staigių judesių, smegenys dirba pašėlusiu greičiu. Laiptai tiesiai prieš mane. Jei jis pultų, turėčiau spėti užbėgti viršun. Bet galiu užstrigti prie sukamosios užtvaros.

Nėra jokio kito kelio pabėgti. Vyriškis lėtai žengteli į mane. Staigiai pasuku galvą, kad pažiūrėčiau, ar nėra daugiau žmonių, ir pastebiu, kad aš ne viena. Moteris žalia suknele su baltais žirniukais stovi perone kitoje pusėje nuo manęs negu vyras.

Ją iš dalies dengia statramsčio šešėlis. Žengteliu arčiau, akies krašteliu vis dar sekdamas vyriškį. Bet jis eina laiptų link, galiausiai užlipa jais ir pradingsta. Baru save už perdėtą reakciją, tikriausiai vyriškis buvo nusileidęs į žemutinį peroną, užuot pakilęs į viršutinį. Man taip pat yra šitaip buvę. Galbūt jis visą laiką žiūrėjo, kur išeiti, o ne į mane.

Lėtai iškvepiu, tada žvilgteliu į žalsvą švieslentę. Kitas traukinys bus po poros minučių. Dar keli žmonės pasirodo perone. Girdžiu tolimą ratų dundesį – pažįstamą savo kasdienybės garso takelį. Jaučiuosi saugi.

Moteris pažvelgia į mane, pastebiu, kad ji maždaug mano ūgio – metro septyniasdešimt aštuonių – ir amžiaus, bet plaukai trumpesni ir šviesesni. Malonus veidas. Tokios moters pasiklausčiau kelio pasiklydusi.

Nukreipiu akis į žemę. Kažkas žiba pilkame perono fone. Papuošalas. Iš pradžių atrodo, kad apyrankė, bet pasilenkusi paimti suvokiu, jog tai auksinė grandinėlė su saulės formos pakabučiu. Pamanau, gal ta moteris pametė papuošalą, ir jau ketinu klausti. Artėjančio traukinio dundesys vis garsėja.

Moteris žengia prie perono krašto.

Mano mintyse klykia įspėjimas: „Per arti!“ Tuo metu suvokiu, kad ji neketina sėsti į traukinį. Ištiesiu ranką į ją ir rėkiu:
– Ne! Nedarykit to! – Per vėlu.

Mudviejų akys susitinka. Traukinys išnyra tunelio angoje. Tada ji nušoka. Sekundės dalį atrodo, kad sustingusi pakibs ore, iškėlus rankas kaip šokėja. Traukinys prašvilpia, ratai bilda į bėgius, cypimas garsesnis, negu kada esu girdėjusi. Skrandžio turinys sukyla į viršų, pasilenkusi imu vemti.

Kažkas vis rėkia:

– Skambinkit 911!

Traukinys sustoja, prisiverčiu pažiūrėti. Moters nė ženkle. Vieną sekundę ji buvo, o kitą išsitrynė. Nusvirduliuoju prie suolo ir susmunku.

Vėliau – pasakodama abejingo veido policijos detektyvei, ką mačiusi, lydima pro policijos juostą į gatvę ir kėblindama septynis kvartalus namo – mintyse teberegiu tos moters akis prieš nušokant. Jose nebuvo nei baimės, nei ryžto.

Jos buvo tuščios.